Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. G. Cazacu)
Dosarul nr. 3a-3/25 (2-23129919-02-3a-09012025)

D E C I Z I E

15 octombrie 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Negrei Corina

examinând în ședință închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 septembrie 2024, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

C O N S T A T Ă :

Pretențiile reclamantului:

La data de 8 septembrie 2023, ***** reprezentat de avocatul Negru Cristina, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migraţie privind anularea deciziei nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, obligarea acordării protecţiei umanitare prevăzută de art. 19 al Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008.

În motivarea acțiunii depuse a indicat că, a prezentat la Direcţia azil şi apatridie (în continuare Direcţie) paşaportul naţional intern nr. 18 19 576067 eliberat la data de 01.08.20195, precum şi paşaportul de călătorie nr. 76 6515963 eliberat la data de 04.02.2022 şi valabil până data 04.02.2032. Referitor la motivul plecării din ţara de origine (Federaţia Rusă) solicitantul azilului în Republica Moldova a invocat că din anul 2010 a început sa practice religia hindusă.

Susţine că, în anul 2014 autorităţile Ruse împreună cu adepţii bisericilor creştine au început să distrugă hramurile hinduse din regiunea Nijegordskoe, Federaţia Rusă şi în rezultat, solicitantul a început sa participe la proteste antiguvernamentale (anul 2014) în susţinerea religiei hinduse, deci protestele erau

paşnice, de fiecare data erau înăbuşite de intervenirile de forţa a poliţiei. Drept rezultat, solicitantul a mărturisit că era amendat sau reţinut de către organele de forţă de un termen de 15 zile.

Menţionează reclamantul că, la data de 05.09.2023, prin decizia Direcţiei azil i s-a comunicat că cerere depusă a fost respinsă.

Relevă reclamantul că a comunicat că nu poate reveni în Federaţia Rusă din circumstanţele expuse în interviul la Inspectoratului General pentru Migraţie însă, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migraţiei şi azil, Direcţia azil şi integrare, a constatat că situaţia din ţara de origine a reclamantului ***** nu prezintă un pericol atât pentru viaţa cât pentru şi securitatea acesteia în cazul întoarcerii în ţara de origine.

Susţine că cu decizia luată de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migraţiei şi azil Direcţia azil şi integrare cu nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, reclamantul nu este de acord şi în acest sens solicită să fie schimbată decizia cu posibilitatea de a rămâne pe teritoriul Republicii Moldova.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 septembrie 2024, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migraţie privind anularea deciziei nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, obligarea acordării protecţiei umanitare prevăzută de art. 19 al Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 2 octombrie 2024, *****, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 septembrie 2024, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 26 septembrie 2024, apelul nemotivat a fost declarat la 2 octombrie 2024, iar la 13 noiembrie 2025 *****, prin intermediul avocatului Negru Cristina a recepționat hotărîrea motivată, apelul motivat fiind depus la 27 noiembrie 2024, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelantul că, conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270- XVI din 18.12.2008, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe mofive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respecfivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Solicitantul de azil a menţionat că a fost supus unor persecuţii din partea statului, deşi a început practica religia hindusă în anul 2010, dar a plecat din Federaţia Rusă abia în februarie 2022 practicând liber religia dată.

Pîrâtul, Inspectoratul General pentru Migraţiune, prin probe (foto) a arătat că în Fediraţia Rusă este liberă practicarea religiei, însă religia indicată de către IGM nu are nimic comun cu religia care o practică apelantul.

Aşadar, pretinde apelantul că a fost discriminat pe teritoriul ţării lui de originea cât şi în instanţa de judecată cu probe care nu pot fi luate de bază deoarece nu au nimic comun cu cele declarate de către apelant.

La data de 14 martie 2025, Inspectoratul General pentru Migraţiune a prezentat referință prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărării.

În ședința instanței de apel, apelantul *****, fiind reprezentat de avocatul Negru Cristina, a susținut cererea de apel, solicitând admiterea acestuia, în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Grosu Iulia, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanţei de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanțele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că reclamantul *****, este cetăţean al Federaţiei Ruse, născut la ***** în orașul Volgograd și de religie hindusă.

La data de 08.08.2022 reclamantul ***** s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova.

Iar prin Decizia Inspectoratului General pentru Migraţie nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, s-a respins cererea de azil a reclamantului *****.

Nefiind de acord cu decizia nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Art. 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – decizia nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023 al Inspectoratului General pentru Migrație, constituie act defavorabil reclamantului, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată cererea de azil.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că, ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obțină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, pledează, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Centru prin hotărîrea din 26 septembrie 2024 a respins acțiunea în contencios administrativ al reclamantului *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că potrivit notelor de interviu, reclamantul ***** a comunicat că a obținut pașaportul deținut în mod legal, a călătorit cu acest pașaport doar în Republica Moldova, nu a întîmpinat probleme la obținerea pașaportului.

În anul 2014, în Federația Rusă au fost distruse hramurile induse. Religia indusă a fost numită de Biserica Ortodoxă, sectantă, deși face parte dintr-o civilizație pașnică. A început să participe la proteste antiguvernamentale în anul 2014, cerea dreptul la libera exprimare și practicarea convingerii religioase. Protestele erau înăbușite de poliție. Li se interzicea să se adune la proteste. Deseori erau amendați și reținuți pentru 15 zile. În ianuarie 2021, contul său a fost blocat. Cînd a venit la bancă să clarifice problema a fost întîmpinat de Serviciul de Securitate și a fost informat că este urmărit și că cunosc tot despre el. Totodată i s-a comunicat că va fi privat de libertate prin intentarea dosarelor fabricate, au zis că acesta este rezultatul participării la proteste. Astfel, reclamantul a comunicat că va pleca din țară iar în acest sens i-au fost oferite 20 de zile, și-a perfectat pașaportul și a venit în Republica Moldova. Reclamantul a concretizat că a plecat din Federația Rusă în mod legal, fără a întîmpina careva dificultăți.

După cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declaraţiile reclamantului *****, acesta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației Ruse părăsind ţara de origine, nefiind constrâns în acest sens.

Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, iar ulterior a venit în Republica Moldova. Totodată, menționând că nu vrea să se întoarcă în Federația Rusă, din motiv că nu se simte în siguranță în țara de origine din motivul regimului politic.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, dînsul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Colegiul reține că solicitantul de azil a menţionat că a fost supus unor persecuţii din partea statului, însă este relevant că deşi a început a practica religia hindusă în anul 2010, a plecat din Federaţia Rusă abia în februarie 2022 practicând liber religia dată, totodată la data de 04.02.2022 acesta şi-a perfectat şi i s-a eliberat paşaportul de călătorie fără a întâmpina careva probleme din partea autorităţilor ruse.

Totodată în urma examinării notei de interviu, s-a constatat faptul că reclamantul nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în ţara de origine, nu a fost arestat, reţinut sau judecat, or careva probe în acest sens nu au fost prezentate, fapt de probează că ultimul nu a fost supus unor persecuţii conform art. 46 a Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008, sau ameninţărilor, plecând din ţara de origine din alte considerente.

În această ordine de idei Completul specializat reține că în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în ţara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiţia refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleaşi motive dacă s-ar întoarce acolo se apreciază că, nu rezultă existenţa unei temeri întemeiate, astfel că temerea reclamantului

(solicitantului de azil) cu privire cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv şi obiectiv.

Reclamantul ***** nu a reuşit să susţină prin probe pertinente şi concludente afirmaţiile sale de teamă faţă de persecuţii sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Federaţia Rusă, or, nu au fost constatate circumstanţe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în Federaţia Rusă acesta s-ar afla în pericol.

Deasemenea, reclamantul nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autorităţile din Federaţia Rusă i-ar fi cauzat dificultăţi sau l-ar fi persecutat, astfel, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acţiuni ale autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantului, afirmaţiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susţine o teamă întemeiată de persecuţie.

Din cele relatate, Inspectoratul General pentru Migrație a concluzionat că temerea solicitantului de azil cu privire la cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv şi obiectiv, corespunzător, corect a fost stabilit că cererea lui *****, nu îndeplineşte condiţiile prevăzute de art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008.

Corespunzător, reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportat la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului *****, din motiv că ultimul nu a justificat iminența persecutării sale în ţara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 al Legii nr. 270 din 18.12.2008, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în ţara de origine.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că, este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Biroului Migrație și Azil al MAI nr. 4984/23/DAA din 31.07.2023, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente

contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Deasemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelantul utilizînd calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 septembrie 2024.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei